

15. BASINÇ

Forks'ta tekrar bahar tatili zamanıydı. Pazartesi sabahı kalktığımda bunu içime sindirmek için birkaç dakika daha yattım. Son bahar tatilimdi ve ben bir vampir tarafından takip ediliyordum. Bunun geleneksel bir hale gelmemesini diledim.

La Push'taki hayat tarzına alışmaya başlamıştım. Pazar gününü çoğunlukla sahilde geçirdim, Charlie, Blackler'in evinde Billy'yle birlikteydi. Jacob'la olmam gerekiyordu ama onun yapacak başka işleri vardı, o yüzden tek başıma takıldım. Charlie'den gizlediğim bir sırrım vardı.

Jacob beni kontrol etmeye geldiğinde, beni yalnız bıraktığı için özür diledi. Programının genelde bu kadar çılgınca olmadığını söyledi ama Victoria durdurulana kadar kurt adamların hepsi tetikteydiler.

Sahilde yürürken elimi hiç bırakmadı.

Jared'in söyledikleri beni kara kara düşündürüyordu. Jacob'ın kız arkadaşını işin içine sokmak, demişti. Sanırım dışardan böyle gözüküyordu. Jake ve ben gerçeği bildikten sonra, böyle varsayımların beni etkilemesine izin vermeme-liydim. Eğer Jacob'ın bazı şeylerin görüldüğü gibi olmasını istediğini bilmeseydim, belki de rahatsız olmazdım. Ama eli o kadar sıcaktı ki, hiç itiraz etmedim.

Salı öğleden sonra çalıştım. Jacob motoruyla beni takip etti ve güvenli bir şekilde işe varıp varmadığıma baktı.

Bunu fark eden Mike, "La Push'taki o çocukla çıkıyor musunuz? İkinci sınıftaki?" diye sordu, sesindeki içerleme tonunu zayıfça gizlemeye çalışarak.

Omuz silktim. "Hayır. Ama bütün boş vaktimi Jacob'la geçiriyorum. O benim en iyi arkadaşım."

Mike'in gözleri kurnazca kısıldı. "Kendini kandırma, Bella. Çocuğun gözleri hep senin üzerinde."

"Biliyorum," diye iç çektim. "Hayat karışık."

"Ve kızlar da insafsız."

O gece, Sam ve Emily, Billy'nin evinde Charlie ve benimle birlikte tatlı yediler. Emily öyle bir kek getirmişti ki, Charlie yüz tane yapsa yine aynısı gibi olamazdı. Konuşmalar basit konular üzerinde gidip geldikçe, Charlie'nin artık La Push'taki çeteyi düşünmediğini fark ettim.

Jake ve ben erkenden kaçtık. Biraz özel zamana ihtiyacımız vardı. Garajına gittik ve Rabbit'in içinde oturduk. Jacob başını eğdi, yüzü yorgundu.

"Uykuya ihtiyacın var, Jake."

"Tamam uyurum."

Uzandı ve elimi tuttu. Teni adeta yanıyordu.

"Bu da kurtsal şeylerden biri mi?" dedim. "Sıcaklığın yanı."

"Evet. Normal insanlardan biraz daha fazla ısınıyoruz. Artık hiç üşümüyorum." Çıplak karnını işaret etti. "Kar fırınası çıksa, üşümem. Durduğum yerde kar taneleri yağmur damllarına dönüşür."

"Ve çabuk iyileşirsin, bu da kurtsal bir şey mi?"

"Evet, görmek ister misin? Oldukça harika." Gözleri kocaman açıldı ve gülümsedi. Uzandı ve torpidoyu açarak bir dakika kadar içinde bir şeyler aradı. Bir çakı çıkarttı.

"Hayır, görmek istemiyorum!" Ne yapacağını anlayınca haykırdım. "Koy onu yerine!"

Jacob kıkırdadı ve bıçağı yerine koydu. "Tamam. Ama iyileşebiliyor olmamız iyi bir şey. Böyle bir ateşin varsa, doktoru bile gidip göremezsin. Ölürsün."

"Evet sanırım öyle." Bir dakika kadar düşündüm. "Ve bu kadar büyük olman... Bu da bunun bir parçası mı? Bu yüzden mi Quil'i bu kadar merak ediyorsun?"

"Evet ve Quil'in büyükbabası, onun alnında yumurta pişirebileceğini söylemiş." Jacob'ın yüzü umutsuzca kırıştı. "Çok uzun sürmez. Kesin bir yaş yok... sadece oluşuyor ve oluşuyor sonra aniden - " Sesi kesildi ve tekrar konuşana kadar bir dakika kadar bekledi. "Bazen, gerçekten üzülyorsan ya da başka bir şey, daha erken tetikliyor. Ama ben mutsuz değilim, mutluydum." Acı acı gülümsedi. "Çoğunlukla senin sayende. O yüzden benimki erken olmadı. Sadece içimde oluşmaya devam etti, sanki saatli bir bomba gibi. Beni neyin ateşlediğini biliyor musun? O filmde döndüm ve Billy bana garip gözüktüğümü söyledi. Hepsi bu kadar. Ve sonra ben... ben patladım. Neredeyse yüzünü parçalıyordum... kendi öz babamın!" Titredi ve yüzü bembeyaz oldu.

"Bu gerçekten kötü mü, Jake?" Keşke ona yardım edebilseydim. "Çok kötü durumda mısın?"

"Hayır, değilim," dedi. "Artık değil. Senin bildiğin gibi değil. İlk başta çok zordu." Eğildi ve yanağını başıma dayadı.

Bir an için sessiz kaldı, ne düşündüğünü merak ettim. Belki de bilmek istemiyordum.

"En zor kısmı ne?" diye fısıldadım, hâlâ yardım edebilme-yi umuyordum.

"Kötü kısmı kontrol dışı hissetmek," dedi yavaşça. "Kendimden emin olamadığımı hissetmek, tıpkı senin benim yakınımda olmaman gibi, tıpkı diğer hiç kimsenin olmaması gibi. Ben bir canavarım ve birilerini incitebilirim. Emily'yi gördün. Sam bir an için kendini kaybetmiş... ve o da yakınında duruyormuş. Şimdi düzeltmek için yapabileceği hiçbir

şey yok. Düşüncelerini duyuyorum ve nasıl olduğunu biliyorum..."

"Kim bir kâbus olmayı ister, ya da canavar?"

"Ve bana daha kolay oluyor... Bu beni Embry ve Sam'den daha az insan mı yapıyor? Bazen kendimi bu kadar kolay kaybediyor olmaktan korkuyorum."

"Zor mu? Kendine tekrar gelmen?"

"Önce," dedi. "Gidip gelmek için biraz pratik yapman gerekiyor. Ama benim için kolay."

"Neden?" diye merak ettim.

"Çünkü, Ephraim Black benim babamın büyükbabasıydı ve Quil Ateara da annemin büyükbabası."

"Quil?" diye sordum, şaşırıyordum.

"Onun büyük büyükbabası," diye açıkladı. "Biliyorsun, Quil benim ikinci dereceden kuzenim."

"Ama senin büyük büyükbaban neden seni ilgilendiriyor?"

"Çünkü Ephraim ve Quil son gruptandılar. Levi Uley üçüncüydü. Benim iki taraftan da kanımda var. Hiç şansım yoktu. Aynı Quil'in şanssızlığı gibi."

Boş bakıyordu.

"Peki en iyi tarafı ne?" dedim, onu neşelendirmeye çalışarak.

"En iyi kısmı," dedi, bir anda tekrar gülmeye başlamıştı, "Hız."

"Motosikletlerden daha mı iyi?"

Hevesle kafasını salladı. "Kıyas götürmez."

"Sen ne kadar hızlı...?"

"Koşmak mı?" Sorumu tamamlamıştı. "Yeteri kadar. Nasil ölçebilirim ki? Bir keresinde şeyi yakaladık, adı neydi? Laurent mi? Sanırım senden ve diğerlerinden oldukça hızlı birisiydi o."

Hayal bile edemiyordum; kurtlar, vampirlerden daha hızlı-

lı koşuyorlardı. Cullenlar koştuklarında hızdan görünmez olurlardı.

“O zaman bana bilmediğim bir şey söyle,” dedi. “Vampirler hakkında bir şey. Onların yanında olmaya nasıl katlanabiliyordun? Seni ürkütmüyor muydu?”

“Hayır,” dedim sertçe.

Ses tonum onu bir an düşündürdü.

“O zaman söyle, kan emiciler neden James’i öldürdüler?”

“James beni öldürmeye çalıştı ve kaybetti. Geçen bahar Phoenix’de, hastanede yattığım zamanı hatırlıyor musun?”

Jacob’ın nefesi kesildi. “O kadar yakınına mı geldi?”

“Çok çok yakınına geldi.” Elimdeki yara izine dokundum. Jacob fark etti, çünkü kıpırdattığım elimi tutuyordu.

“Ne bu?” Sağ elimi aldı. “Bu senin garip yara izin, soğuk olan.” Yakından baktı, ve iç çekti.

“Evet, o düşündüğün şey,” dedim. “James beni ısırıldı.”

Gözleri dışarı fırladı, yüzü garip soluk bir renk aldı. Sanki her an kusacak gibiydi.

“Ama eğer ısırıldıysa...? Sen de...?” Sustu.

“Edward beni iki kere kurtardı,” diye fısıldadım. “Zehiri emdi. Biliyorsun, aynı yılan sokması gibi.” İçimdeki delik acıyınca titredim.

Ama tek titreyen ben değildim. Jacob’ın bütün vücudunun titrediğini hissedebiliyordum.

“Dikkatli ol, Jake. Sakin ol.”

“Evet,” diye soludu. Kafasını ileri geri salladı. Bir dakika kadar sonra, sadece elleri titriyordu.

“İyi misin?”

“Evet. Bana her şeyi anlat. Düşünmemem için başka şeylerden bahset.”

“Neyi bilmek istiyorsun?”

“Bilmiyorum.” Gözlerini kapattı, konsantre olmaya çalıştı.

“Başka şeyler. Diğer Cullenlar arasında ekstra yetenekleri olan var mıydı? Düşünce okumak gibi?”

İlk önce çekindim. Bu arkadaşta sorulacak tipten bir soru değildi, daha çok bir casusa sorulacak bir soruydu. Ama bilgilerimi saklamanın anlamı neydi ki? Şu an bir önemi yoktu ve onun kendisini kontrol etmesine yardımcı olacaktı.

Hızlı hızlı konuştum, aklımda sadece Emily’nin perişan olmuş yüzü ve Jacob’ın kollarındaki tüylerin çoğalması vardı. Rabbit’in içine bir kurdun nasıl sığabileceğini düşündüm. Jacob eğer kurda dönüşürse, bütün garajı yıkabilirdi.

“Jasper... etrafındaki insanların duygularını kontrol edebilirdi. Kötü yönde değil, sadece bazılarını sakinleştirmek için. Paul’e oldukça yardımcı olabilirdi,” diye dalga geçtim. “Ve Alice olacak şeyleri görebilirdi. Geleceği, ama tam olarak değil. Bazıları değişiklik yaparsa görebiliyordu...”

Aynı beni ölmek üzereyken gördüğü gibi... ve onlardan birisi olduğumu görmüştü. İkisi de olmadı. Ve hiç olmayacak. Başım dönmeye başlamıştı, yeterli oksijen alamıyor gibiydim. Sanki ciğerlerim yoktu.

Jacob tamamen kontrol altındaydı ve yanımda hiç kıpırdamadan duruyordu.

“Bunu neden yapıyorsun?” diye sordu. Kollarımdan birini hafifçe çekti, o kolumu karnımın etrafına sarmıştı ve acımı dindirmeye çalışıyordum. Kıpırdattığımı fark etmemiştim bile. “Üzüldüğün zaman yapıyorsun, değil mi? Neden?”

“Onları düşünmek canımı acıtıyor,” diye fısıldadım. “Sanki nefes alamıyorum... sanki parçalara bölünüyorum...” Bütün bunları Jacob’a anlatmış olmam tuhaftı. Artık hiç sırtımız kalmamıştı.

Saçlarını okşadı. “Sorun değil Bella. Bu konuyu bir daha açmam. Üzgünüm.”

“İyiyim,” dedim. “Her zaman oluyor. Senin suçun değil.”

“Ne kadar dağılmış bir çiftiz, değil mi?” dedi Jacob. “İkimiz de, şekillerimizi aynı tutamıyoruz.”

“Maalesef,” diye onayladım, hâlâ zor nefes alıyordum.

“En azından birbirimize sahibiz,” dedi. Bu düşünce onu rahatlatmıştı.

Beni de rahatlatmıştı. “En azından,” diye onayladım.

Ve tekrar beraberdik, her şey yolundaydı. Ama Jacob’ın yapması gereken korkunç ve tehlikeli bir işi vardı. Ve çoğunlukla yalnızdım, güvenliğim için hep La Push’taydım. Üzüntülerimi unutmak için yapabileceğim bir şey yoktu.

Kendimi gariplik hissettim, sürekli Billy’nin yanımdaydım. Sonraki hafta matematik sınavım vardı ve ona çalıştım ama elimde yapacak bir şeyler kalmayınca Billy’yle muhabbet etmeye karar verdim. Ama Billy uzun sessizlikleri dolduran birisi değildi, o yüzden de gariplik devam etti.

Çarşamba öğleden sonra, değişiklik olsun diye Emily’nin yanına gittim. İlk başta gayet iyiydi. Emily o kadar neşeliydi ki hiç yerinde duramıyordu. O, minik evin içinde ve bahçede uçuşurken ve lekesiz yerleri silerken, minik yabancı otları çekerken, kırılmış çiti onarıırken, tarihi dokuma tezgâhına ip taktırken ve sürekli yemek yaparken hep peşindeydim. Çocukların sürekli koşmalarından dolayı artan iştahlarından şikâyet etti ama onlara bakmak hoşuna gidiyor gibiydi. Onunla olmak iyiydi, sonuç olarak ikimiz de kurt kızlardık artık.

Orda olduğum sırada Sam geldi. Jacob’ın iyi olduğunu ve yeni haberler olmadığını öğrenene kadar kaldım ve sonra kaçtım. Aşk onları öylesine sarmıştı ki, benim ordaki varlığım bir şey ifade etmiyordu.

Sahile indim ve yarım ay şeklindeki kayanın etrafında gidip gelmeye başladım.

Yalnızken zaman geçmiyordu. Jacob’la aramızda gelişen dürüstlüğümüz, Cullenlar’ı gerektiğinden daha fazla düşünmeme sebep olmuştu. Kendimi oyalasam bile fark etmiyordu. Düşünecek o kadar çok şey vardı ki. Jacob ve kurt

kardeşlerini acayip merak ediyordum, Charlie’yi ve diğer avcılarını da merak ediyordum. Jacob’la olan ilişkimiz gittikçe daha da derinleşiyordu. Bu konuda ne yapmam gerektiğini bilemiyordum. Bunların hiçbirisi gerçek değildi, gerçek düşünceler değildi, vücudumdaki ağrıyı alacak derecede bir baskı yapmıyorlardı. En sonunda artık yürüyemeyecek hale geldim, nefes alamıyordum. Kayaların üzerine oturdum ve dizlerimi karnıma çektim.

Jacob beni öyle buldu. Beni anladığını biliyordum.

“Üzgünüm,” dedi hemen. Beni yerden kaldırdı ve kollarını omzuma doladı. O ana dek ne kadar üşüdüğümü fark etmemiştim. Sıcaklığı titrememe neden oldu ama en azından o yanımdayken nefes alabiliyordum.

“Senin bahar tatilini berbat ediyorum,” diye kendisini suçladı, plajda yürürken.

“Hayır etmiyorsun. Başka bir planım yoktu. Zaten bahar tatillerini sevmem.”

“Yarın sabah izin alırım. Diğerleri bensiz koşabilir. Biz de eğlenceli bir şeyler yaparız.”

Bu kelime çok alakasız gelmişti. Oldukça garipti. “Eğlence mi?”

“İhtiyacın olan şey bu, eğlence. Hmm...” Gri dalgalara baktı. Gözlerinde bir anda bir ışık çaktı.

“Buldum! Tutacak başka bir söz daha!”

“Neden bahsediyorsun?”

Elimi bıraktı ve sahilin güney kısmını gösterdi. Yarım ay şeklindeki kayanın, uçurumun kenarında durduğu yeri işaret etti. Anlayamadım.

“Seni yamaçtan dalmaya götürecektim ya.”

Titredim.

“Evet, ama oldukça soğuk olur. Gerçi bugünkü kadar soğuk olmaz. Havanın değiştiğini fark edebiliyor musun? Bana söyle? Yarın daha da sıcak olacak. Var mısın?”

Karanlık sular hiç çekici gelmiyordu ve buradan bakınca uçurum daha da yüksek görünüyordu.

Ama Edward'ın sesini duymayalı günler olmuştu. Bu da sorunun bir parçasıydı. Hayallerimdeki sese kendimi kaptırmıştım. Eğer uzun süre böyle devam ederse, her şey daha kötü olacaktı. Uçurumdan denize atlamak da bu durumun bir parçasıydı.

“Tamam. Varım. Eğleneceğiz.”

“Bu bir randevu o zaman,” dedi ve kollarını omzuma attı.

“Tamam, haydi şimdi gidip biraz uyuyalım.” Gözlerinin altındaki morlukların yüzünde kalıcı izler bırakmasından korkuyordum.

Ertesi sabah erkenden kalktım ve çaktırmadan yedek kıyafetleri kamyonetin arkasına sakladım. Charlie bugünkü planımızı duysa çıldırırdı.

Bütün korkularımdan uzaklaşacak olmam beni heyecanlandırdı. Eğlenceli olabilirdi. Jacob'la çıkmak, Edward'la çıkmak... Kendime güldüm. Jake bizim ne kadar dağılmış bir çift olduğumuzu istediği kadar söyleyebilirdi ama gerçekten dağılan sadece bendim. Kurt adam yanımda normal kalıyordu.

Dışarıda Jacob'la buluşmayı bekliyordum, genelde benim gürültülü kamyonetimi duyup kapıya koşardı. Dışarı çıkmayınca uyuyor olabileceğini düşündüm. Dinlenebileceği kadar dinlenmesini istiyordum. Uykuya ihtiyacı vardı, hem de hava ısınırdı. Jake havayla ilgili söylediklerinde haklıydı, gece boyunca değişmişti. Atmosferde kalın bir bulut tabakası dolaşıyordu, hava bunaltıcıydı. Sanki gri bir battaniye gibi ısıtıyordu. Kazağını kamyonette bıraktım.

Sessizce kapıyı tıklattım.

“İçeri gel, Bella,” dedi Billy.

Mutfak masasında oturmuş, soğuk tahıl yiyordu.

“Jake uyuyor mu?”

“Hımm hayır.” Kaşığı masanın üzerine bıraktı ve kaşlağını kaldırdı.

“Ne oldu?” dedim. Yüzünden bir şeyler olduğu belliydi.

“Embry, Jared ve Paul bu sabah taze bir iz görmüşler. Sam ve Jake onlara yardıma gitti. Sam umutluydu, dağların arkasında kapana kısılmış. Bu işi bitirmek için harika bir şansları olduğunu düşünüyor.”

“Ah, hayır Billy,” diye fısıldadım. “Hayır.”

Gülümsedi. “Demek La Push'u bu kadar seviyorsun, burada kalmak istiyorsun?”

“Şakanın sırası değil, Billy.”

“Haklısın,” diye onayladı ama olanlara karşı hâlâ kayıtsızdı. Yaşlı gözlerinden geçenleri okumak zordu. “Bu biraz tehlikeli bir durum.”

Dudağını ısırardım.

“Onlar için zannettiğin kadar tehlikeli değil. Sam ne yaptığını biliyor. Bir tek kendin için endişelenmelisin. Vampir onlarla kavga etmek istemiyor. O sadece onlardan kaçıp seni yakalamayı istiyor.”

“Sam, neler olup bittiğini nasıl biliyor?” diye ısrar ettim. “Sadece bir tek vampir öldürdüler, belki de sadece şansları yaver gitmişti.”

“Yaptığımızı ciddiye alıyoruz, Bella. Hiçbir şey unutulmadı. Bilmeleri gereken her şey, babadan oğula, nesillerce aktarıldı.”

Bu beni rahatlatmaya yetmedi. Victoria'yı, vahşi kedi gibi, zararlı görüntüsünü aklımdan çıkaramıyordum. Eğer kurtların etrafından geçemezse, kesinlikle içlerinden geçerdi.

Billy tekrar kahvaltısına döndü, ben de koltuğa oturdum ve televizyona bakmaya başladım. Dar odada kendimi kapana

kısılmış gibi hissetmem çok uzun sürmedi, perdeleri örtülü camlardan dışarıyı göremediğim için üzgündüm.

“Sahile gidiyorum,” dedim Billy’ye aniden ve kapıya yöneldim.

Dışarıda olmak bana umduğum kadar yardımcı olmadı. Bulutlar görünmez ağırlıklarıyla aşağıya doğru iniyorlar, bu da klostrofobik halimi daha da arttırıyordu. Orman, ben sahile doğru yürürken, garip bir şekilde boş gözüküyordu. Çok fazla hayvan görmedim, ne bir kuş ne de bir sincap. Hiç kuş sesi duymuyordum. Sessizlik ürkütücüydü, hatta ağaçların yapraklarını kıpırdatan rüzgâr sesi bile yoktu.

Bütün bunların hava şartları yüzünden olduğunu biliyordum ama yine de tedirgin olmuştum. Atmosferdeki ağır ve sıcak basınç, benim zayıf insani hislerimle bile algılanabilecek kadar yüksekti. Fırtına departmanında büyük bir şeyler olduğu kesindi. Bulutlar, yeryüzünde hiç esinti olmamasına rağmen gevşek gevşek sallanıyorlardı. En yakın bulutlar duman grisi olanlardı.. Gökyüzü vahşi bir şeyler planlıyormuş gibi görünüyordu. Hayvanlar muhtemelen saklanıyorlardı.

Sahile ulaştığımda, keşke gelmeseydim, dedim, buraya yeteri kadar doymuştum. Neredeyse her gün buraya gelip etrafta dolanıyordum. Gördüğüm kâbuslardan ne farkı vardı? Ama nereye gidebilirdim? Deniz önündeki ağaca doğru yürümeye başladım ve sırtımı köklerine yaslayabileyim diye arka tarafına oturdum. Kafamı kaldırıp kara kara düşünen kızgın gökyüzüne baktım, durgunluğu bitirecek ilk yağmur damlasını bekledim.

Jacob’ın ve arkadaşlarının içinde olduğu tehlikeyi düşünmemeye çalışıyordum. Jacob’a bir şey olmalıydı. Fikrine bile tahammül edemiyordum. Zaten şimdiye kadar yeterince kaybım olmuştu. Acaba kader son kalan parçaları da benden alır mıydı? Bu bana hiç adil gelmiyordu. Ama belki de ben bilinmeyen bir kuralı yıkmış, bir sınırı aşmıştım. Belki de

efsanelerin ve masalların içine bu kadar karışmam yanlıştı. İnsanların dünyasına arkamı dönmemeliydim. Belki...

Hayır. Jacob’a bir şey olmayacaktı. Buna inanmalıyım.

Yüksek sesle homurdandım ve oturduğum yerden kalktım. Böyle, hiçbir şey yapmadan oturamazdım, yürümekten daha da kötüydü.

Bu sabah, gerçekten de Edward’ı duyabilmeyi istedim. Bugüne katlanabilmemi sağlayabilecek tek şey buydu. Delik son günlerde iltihaplanmıştı, sanki Jacob’ın olduğu zamanlarda canımı acıtamadığı için intikamını alır gibiydi. Kenarları yanıyordu.

Dalgalar gittikçe coştı, kayalara hızla çarpıyorlardı ama hâlâ rüzgâr esmiyordu. Fırtınanın basıncından dolayı kendimi yere çakılmış hissettim. Her şey etrafımda dönüyor gibiydi ama olduğum yerdeki her şey duruyordu. Hava elektrik yüklüydü, saçlarımdaki statığı hissedebiliyordum.

Daha uzaklarda, dalgalar kıyılardan daha sinirliydi. Dalgaların kıyıları harap ettiğini görebiliyordum. Havada hâlâ bir kıpırdanma yoktu ama bulutlar artık daha hızlı hareket ediyorlardı. Ürkütücü bir görüntüydü, sanki bulutlar kendi istekleri doğrultusunda hareket ediyorlardı. Titredim, gerçi bunun sadece basıncın bir etkisi olduğunu biliyordum.

Uçurumlar, morumsu gökyüzüne doğrultulmuş siyah birer bıçak gibi duruyorlardı. Bu bana Jacob’ın, Sam ve çetesiyle ilgili anlattıklarını hatırlattı. Çocukların, daha doğrusu kurt adamların, kendilerini boş havaya attıklarını zannetmiştim. Burgu halinde düşmeleri dün gibi aklımdaydı. Düşmenin getirdiği özgürlüğü hayal ettim. Edward’ın kafamdaki sesi ni hayal ettim; kızgın, kadifemsi, mükemmel... Göğsümdeki yanma ıstıraba dönüştü.

Bunu yatıştırmanın bir yolu olmalıydı. Acı gittikçe büyüyor ve her saniye geçtiğinde daha da dayanılmaz bir hal alıyordu. Tekrar uçuruma ve koca dalgalara baktım.

Neden olmasın? Neden şu an bu acıyı yatıştırmayayım?

Jacob, uçurumdan dalış yapmak için bana söz vermişti, değil mi? Sadece o müsait değil diye, beni oyalayacak bu şeyden vazgeçmem gerekmiyordu. Hatta Jacob kendi hayatını tehlikeye attığı için buna daha da çok ihtiyacım vardı. Kendini benim için tehlikeye atıyordu. Eğer benim için olmasaydı, Victoria burada insanları öldürüyor olmazdı... başka bir yerde olurdu, uzaklarda. Eğer Jacob'a bir şey olursa, bunun sorumlusu bendim. Bunu fark etmem beni derinden yaraladı ve Billy'nin evinin önüne park ettiğim kamyonetime koşmama sebep oldu.

Uçurumlara giden yolu biliyordum ama çıkıntıya giden yolu bulmaya çalışıyordum. Yolu takip ederken, dönüşlere ve çatalalara bakıyordum, Jake'in beni alttaki çıkıntıya götüreceğini biliyordum ama yol tek çizgi halindeydi ve bana bir seçenek bırakmıyordu. Aşağıya inmek için başka bir yol arayacak vaktim yoktu. Fırtına gittikçe yaklaşıyordu. Rüzgâr sonunda esmeye başlamış, bulutlar yere daha da yakınlaşmıştı. Yolun kayalıkla birleştiği yere geldiğimde, ilk yağmur damlaları yüzüme çarpmaya başlamıştı.

Kendimi başka yol aramaktan vazgeçirecek sözleri bulmam zor değildi ama ben en tepeden atlamak istiyordum. Uzun düşüşü istiyordum, uçuğumu hissetmek istiyordum.

Bunun, yaptığım en aptalca ve en umarsızca fikir olduğunu biliyordum. Düşüncelerim beni aptallaştırdı. Acı gittikçe azalıyordu, Edward'ın sesini az sonra duyabilecektim...

Okyanusun sesi sanki çok uzaktan geliyordu. Suyun sıcaklığını düşününce yüzümü ekşittim. Ama bunun beni durdurmasına izin vermeyecektim.

Rüzgâr artık daha da hızlı esiyor, yağmur damlaları hızla yüzüme çarpıyordu.

Kenara yaklaştım, önümdeki boşluğa bakmaya başladım. Kayanın en kenarına gelmiştim. Derin bir nefes aldım ve tuttum... bekledim.

"Bella."

Güldüm ve nefesimi verdim.

Evet? Sesli cevap vermemiştim, sesim güzel hayalimi bozsun istemiyordum. Sesi çok gerçekçiydi, çok yakındaydı. Onun sesini sadece yaptıklarımı onaylamadığı zamanlarda duyabiliyordum.

"Bunu yapma," diye yalvardı.

Benim insan olmamı sen istedin, diye hatırlattım. *Öyleyse seyret beni.*

"Lütfen. Benim için."

Ama sen benimle kalmadın.

"Lütfen." Üstümü ıslatan ve saçlarımı savuran yağmurun içinde sesi bir fısıltı gibi geliyordu. O kadar ıslaktım ki, sanki bu ikinci atlayışımı.

"Hayır, Bella!" Şimdi sinirliydi, bu o kadar güzeldi ki.

Gülümsedim ve kollarımı ileriye uzattım, sanki dalıyormuş gibiydim, yüzümü yağmura doğru kaldırdım. Eskiden havuzda sürekli dalardım. İleriye eğildim ve daha fazla burgu yapabilmek için yere çömeldim.

Ve kendimi uçurumdan aşağıya attım.

Havadan meteor gibi düşerken bir çığlık attım ama bu korku değil, heyecan çığlığıydı. Ben dünyaya çarpmak için burgular atarak inerken, gururla yerçekimiyle savaşırken rüzgâr direniyordu.

Evet! Buz gibiydi, korktuğumdan daha soğuktu ama sadece suyun üst kısmı böyleydi.

Buz gibi siyah suyun diplerine doğru inerken kendimle gurur duyuyordum. Hiç korkmamıştım, sadece adrenalin vardı. Düşüş hiç de korkunç değildi. Zorluğu neredeydi?

Tam o sırada akım beni yakaladı.

Uçurumun yüksekliğine, yüksekliğin tehlikesine, dimdik yüzeye o kadar dalmıştım ki, beni bekleyen karanlık suyu düşünmeye hiç fırsatım olmamıştı. Beni bekleyen tehlikenin, aşağılarda pusuya yatmış olduğunu hiç hayal etmemiştim.

Sanki dalgalar benimle savaşıyor, beni top gibi, bir ileri-

ye bir geriye atıyordu. Ne yapmam gerektiğini biliyordum, kıyıya gitmek için savaşmaktansa, paralel yüzmem gerektiğini biliyordum. Ama işin kötüsü kıyının ne tarafta olduğunu bilmiyordum.

Hatta yüzeyin ne tarafta olduğunu bile bilmiyordum.

Kızgın sular simsiyahtı, beni yukarıya çekebilecek bir parlaklık yoktu. Yerçekimi, havaya kıyasla daha güçlüydü ama dalgaların içinde bir faydası yoktu. Beni dibe çektiğini hissedemiyordum. Akım beni etrafında döndürüyordu.

Nefesimi içimde tutmak için savaşıyordum, dudaklarımı sımsıkı kapatmış, son oksijenimi depolarmıştım.

Edward'ın hayalinin gelmiş olması beni şaşırtmadı. Eğer ölüyor olduğumu düşünecek olursak, bana bunu borçluydu. Ama neden bundan bu kadar emindim? Boğulacaktım. Boğuluyordum.

"Yüzmeye devam et!" Edward kafamın içinde yalvarıyordu.

Nereye? Karanlıktan başka bir şey yoktu. Yüzebileceğim hiçbir yer yoktu.

"Kes şunu!" diye emretti. "Pes etmeyi aklına bile getirme!"

Suyun soğukluğu, kollarımı ve ayaklarımı uyuşturuyordu. Artık hissizdim, çaresiz bir halde dönüp duruyordum.

Ama onu dinledim. Uzanmak için kollarımı zorladım, ayaklarımı daha hızlı hareket ettirmeye çalıştım. Çok iyi olduğumu zannetmiyordum. Mücadele etmenin bir manası kalmamıştı.

"Savaş!" diye bağırdı. "Kahretsin Bella, savaşmaya devam et."

Neden?

Artık daha fazla savaşmak istemiyordum. Bu, başımın dönmesinden, soğuktan ya da kol kaslarının yorulmasından değildi. Artık bitiyor olmasına seviniyordum. Bu karşılaşlığım en güzel ölüm şekliydi. Oldukça huzur dolu.

Aklıma klişeler geldi, hani hayatın film şeridi gibi gözlerinin önünden geçer ya. Ben oldukça şanslıydım. Kim yeniden her şeyi görmek ister ki?

Onu gördüm, ve savaşmak istemiyordum. Herhangi bir andan daha belirgindi. Bilinçaltım Edward'ın kusursuz detaylarını saklamıştı, final anı için saklamıştı. Onun, gerçekten karşımdaymış gibi, bütün detaylarını görüyordum, soğuk teninin dokusunu, dudaklarının şeklini, çenesinin çizgisini, kızgın gözlerindeki altın parlamaları.

"Hayır! Bella, hayır!"

Kulaklarıma buz gibi sular dolmuştu ama yine de sesini oldukça net bir şekilde duyabiliyordum. Söylediklerini duymazlıktan geldim ve sesinin güzelliğine konsantre oldum. Olduğum yerde mutluydum, neden savaşayım ki? Ciğerlerim daha fazla hava için yanarken ve buz gibi suyun içinde bacaklarıma kramplar girerken halimden memnundum. Gerçek mutluluğun ne olduğunu unutmuşum.

Mutluluk. Bütün bu ölme olayını katlanabilir yapmıştı.

Akıntı mücadeleyi kazandı ve beni sert bir şeyin üzerine attı, görünmez bir kayanın üzerine. Göğsüme, sanki bir demir gibi hızla çarptı ve ciğerlerimdeki havanın hepsi gümüş kabarcıklar halinde çıktı. Su bütün boğazıma doldu. Demir beni batırıyordu, Edward'dan uzaklaştırıyor, derin karanlıklara çekiyordu, okyanusun dibine.

Hoşça kal, Seni seviyorum.